

[Ministeren for skatter og afgifter]

ville sætte ind på at få nedsat marginalskat-terne for den store del af befolkningen.

Det hænger sammen med, så vidt jeg kan forstå – og det er vel den eneste måde, det kan forstås rimeligt på – at hr. Glistrup til gengæld vil fjerne en ganske væsentlig del af de offentlige udgifter og en meget afgørende del af den sociale omfordeling, der sker over de offentlige udgifter. Så skal man selvfølgelig anstændigvis sørge for, at der er så meget fordeling, at folk har et vist skattefrit minimum at klare sig for uden alle de ting, hr. Glistrup vil berøve dem i form af nedskæring af de offentlige udgifter. Den sammenhæng forstår jeg udmærket. Men det er også kun i den sammenhæng, en voldsom forøgelse af personfradraget overhovedet kan komme til eksistens. Der bliver talt om størrelsesordenerne lidt i blinde, tror jeg, når f.eks. hr. Hagen Hagensen siger, at det konservative folkeparti da meget gerne vil være med til at forhøje personfradraget op til folkepensionens grundbeløb. Hvor skal vi så spare de 20 mia kr.? Jeg spørger bare.

Jeg sagde indledningsvis, at jeg selv har forsynet mig mod det ved ikke at sætte ret mange tal på denne redegørelse, men det bliver altså nødvendigt, når vi skal over til realiteterne i den videre skattediskussion, at så en lille smule af på de store ord og beskæftige sig en lille smule mere med, hvad der kan lade sig gøre for hvilke penge, hvad det er for nogle byggeklodser, der er i skattesystemet – hvis man altså ikke kan acceptere den forudsætning, som er hr. Glistrups, som altid har været hr. Glistrups, og som gør det så uendeligt svært at snakke mere konkrete, interessante skattepolitiske forslag med hr. Glistrup – nemlig at vi stort set skal nedskære skatten med 30–40–50 mia kr. næste år, og så kan vi løse en væsentlig del af problemerne. Hvis man er nødt til at fravige den forudsætning, hvis man er nødt til at operere med, at vi skal have nogenlunde det samme skatteprovenu hjem, men at vi skal have det på en mere hensigtsmæssig måde, så kan det altså ikke nytte noget for en konstruktiv politisk debat, at der er nogle, der prøver at fortælle hinanden og sig selv, at vi i en eller anden nær fremtid kan forhøje personfradraget med mange tusinde kroner eller op til størrelsen af folkepensionens grundbeløb eller noget i den retning. Det kommer aldrig til at hænge sammen. Derimod er det rigtigt, at den pro-

gression, der er i systemet, som det blev påpeget af hr. Bernhard Baunsgaard, og som det er blevet nævnt af andre, indbringer en forholdsvis beskedent del af det samlede skatteprovenu. Det er egentlig ikke oprindeligt tilsigtet, men det er tilfældet. Det er en meget beskedent del.

Derfor er det også en forholdsvis overskuelig opgave at skaffe sig på anden måde det provenu, der gør, at vi kan føre den proportionale beskatning meget langt op. Som Thorkil Kristensen-udvalget gør meget ud af at påpege det, opnår man på den måde nogle meget væsentlige indsatser mod de forvriddinger i folks tankegang, i deres dispositioner, i deres opsparings- og låntagningsmønstre, i deres lyst til at løbe en risiko, til at tage et stykke arbejde osv., som det nuværende skattesystem indebærer, og det er meget vigtigt. Det er en meget, meget vigtig diskussion ved siden af – bestemt ikke overordnet den fordelingspolitiske diskussion, men ved siden af – den fordelingspolitiske diskussion. Vi skal have et skattesystem, der påvirker borgernes adfærd på en hensigtsmæssig måde, som ikke får dem til at investere en meget stor del af deres levetid i at gå og spekulere på, hvordan de kan undvige en beskatning, men som får dem til at udvise en adfærd, der er økonomisk fornuftig ikke alene for dem selv, men også for samfundet.

Det kan godt være, at en tilstrækkelig hensyntagen til de synspunkter betyder, at man skal have et tilsyneladende væsentlig mindre progressivt skattesystem, men dér er jeg nødt til – især over for de betragtninger, der er kommet frem fra socialistisk folkepartis ordfører – at sige, at for det første er det som sagt således, at langt den væsentligste del af den sociale omfordeling, vi foretager og kan foretage over kontante penge, over offentlige serviceydelser, det er noget, der sker gennem uddelingen af de indtægter, et skattesystem tilvejebringer. Der er grænser for, hvor stor en udligning man kan få specielt over opkrævningen af skatterne. Det er det ene hovedsynspunkt.

Det er vigtigt at have et skattesystem, som fungerer hensigtsmæssigt, som gør det muligt at opkræve store skatter, uden at borgerne reagerer voldsomt imod den måde, skattesystemet er udformet på, fordi det er forudsætningen for at få de store indtægter og forudsætningen for at afholde de store udgifter.